

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. M.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017 č.j.: OAM-76/ZA-ZA11-ZA15-2017

takto:

- I.** Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 2. 2017 č.j.: OAM-76/ZA-ZA11-ZA15-2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Dále pak bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany

zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, přičemž bylo stanoveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“ nebo Dublin III) je Polská republika.

2. V žalobě žalobce uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukázal zejména na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazoval přitom na ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobce absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dále žalobce namítal porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když správní orgán neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a ten neměl možnost se k nim vyjádřit a případně tak rozporovat jejich správnost či navrhopat jejich doplnění. Tímto postupem pak podle žalobce bylo porušeno právo na spravedlivý proces. Žalobce měl také za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil zejména ust. § 3 správního řádu a dále se cítil být rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, když správní orgán navíc nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení zastavil jako nepřijatelné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Rovněž pak namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce uvedl, že v době podání žádosti již neměl vízum pro území Polska, jeho vízum bylo vyčerpáno před podáním žádosti, přičemž žalobce nepovažuje Polsko za bezpečnou zemi. Dále žalobce namítal, že žalovaný porušil čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, resp. že se tímto článkem žalovaný vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce měl za to, že žalovaný měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést minimálně úvahu o tom, proč nevyužil diskreční pravomoc čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kdy právě v případě zásad humanity, preference celistvosti rodin tuto využít měl, případně měl odůvodnit, proč ji nevyužil. Zejména pak očekávané narození potomka je pro zvážení této možnosti zcela zásadní, kdy ačkoliv si správní orgán obstaral podklady od správního orgánu vedoucího řízení o správním vyhoštění, tak žádným způsobem nereagoval právě na tyto zásadní skutečnosti. To, že jakákoliv zmínka o diskreční pravomoci v napadeném rozhodnutí absentuje, podle žalobce svědčí o tom, že žalovaný nepostupoval zákonným způsobem, byť veškeré údaje o rodině měl k dispozici, a v případě, že by tyto nebyly dle jeho názoru dostatečné, mohl provést doplňující pohovor. Současně pak žalobce odkázal na závěry Krajského soudu v Praze učiněné v rozhodnutí č.j. 49 Az 90/2015-29.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na správnosti vydaného žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce sdělil, že z vlasti vycestoval dne 27. 7. 2016 letecky z Kyjeva do Prahy na základě víza vydaného Polskou republikou. O mezinárodní ochranu v Polské republice nežádal, protože o tomto institutu nevěděl. Žádné potíže v Polské republice neměl, vyřídit polské vízum bylo rychlejší. Poté zjistil, že s tímto

vízem může jet do České republiky, kde je to lepší. Žalovaný požádal dne 1. 2. 2017 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 7. 2. 2017 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Nařízení Evropského parlamentu a Rady a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 16. 4. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 25. 1. 2017; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 1. 2017, cestovní doklad Ukrajiny č. ES701881 platný do dne 25. 12. 2024; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 1. 2017; Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017 č.j. OAM-76/ZA-ZA11-ZA15-2017.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 1. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kde uvedl, že z vlasti vycestoval dne 27. 7. 2016 z Kyjeva do Prahy na základě víza vydaného Polskou republikou. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že je ve vlasti válka. Má tři děti a nechce jít bojovat a někoho zabít. Přicházejí mu předvolání a matka mu řekla, že se na něj ptají lidé z vojenské správy. Přitom bylo řečeno, že otce od dětí do armády povolávat nebudou. Další důvody nemá. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v Polské republice o mezinárodní ochranu nežádal, protože o tomto institutu nevěděl. Žádné potíže v Polské republice neměl, vyřídit polské vízum bylo rychlejší. Poté zjistil, že s tímto vízem může jet do České republiky, kde je to lepší. V Polské republice ale ani v České republice příbuzné nemá. Poučení o tzv. dublinském řízení nečetl. Do Polska nechce, kvůli špatnému chování Poláků k Ukrajincům.
8. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017 č.j.: OAM-76/ZA-ZA11-ZA15-2017 rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Dále pak bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, přičemž bylo stanoveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“) je Polská republika.

9. Městský soud v Praze posoudil předmětnou věc takto:

10. Pokud žalobce namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, k tomu soud konstatuje, že podle § 68 odst. 1 s. ř. „*rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.*“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...).*“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: „*Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.*“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Polská republika.*“ Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „*(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž*

nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí změna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce. Tuto námitku neshledal soud tedy důvodnou.

11. Pokud jde o situaci v Polsku z hlediska žadatelů o mezinárodní ochranu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 25. 5. 2017 č.j. 7 Azs 38/2017-73: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu, srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, rozsudek ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, či usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlčení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“*
12. Z uvedeného není tedy pochyb o tom, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je Polská republika bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak.
13. Další žalobcovou námitkou je porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

14. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
15. Je pravdou, že ze správního spisu není zřejmé, zda byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady a zda mu byla dána možnost se k nim vyjádřit. Ani ve vyjádření k žalobě žalobce na tuto námitku žalobce nijak nereagoval. Soud ohledně této námítky odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „V prvé řadě je třeba podotknout, že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení, které je současně zárukou základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014 – 35). Uvedené právo účastníka správního řízení přitom nezahrnuje jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit, nýbrž předpokládá, že správní orgán účastníka řízení vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 – 95). Odkázat lze rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl obsahově v podstatě shodný se současným § 36 odst. 3 správního řádu. Z této judikatury vyplývá, že smyslem daného procesního práva je možnost účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu, že si účastník řízení sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, musí z výzvy správního orgánu k seznámení být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS). Podle § 36 odst. 3 správního řádu se povinnost umožnit účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje na „rozhodnutí ve věci“, za které je ovšem zcela nepochybně třeba považovat i rozhodnutí, kterým je žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany je zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona a zároveň se určuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je jiný stát dublinského systému. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s žalovaným, že se jedná o rozhodnutí výlučně procesní povahy, neboť nemá formu usnesení ve smyslu § 76 správního řádu (byť i to může být v některých případech považováno pro účely § 36 odst. 3 správního řádu za „rozhodnutí ve věci“, viz VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 406), ale naopak jde o jedno z „rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které má významné hmotněprávní důsledky pro žadatele, jenž má být na základě tohoto rozhodnutí přemístěn do jiného státu příslušného k posouzení jeho žádosti, a z tohoto důvodu je třeba také zkoumat, tak jako v posuzované věci, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III nedojde k porušení zásady *non-refoulement*, zda tedy tímto přemístěním nebude žadatel dotčen na svém základním hmotném právu nebýt

vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je absolutní povahy. Není tedy žádných pochyb o tom, že povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu má žalovaný i před vydáním „dublinského rozhodnutí“. Je pravdou, že v nařízení Dublin III není takové právo žadatele, resp. povinnost správního orgánu rozhodujícího o jeho přemístění, výslovně uvedeno, vyplývá však, dle názoru Nejvyššího správního soudu, z práva na účinný opravný prostředek zakotveného v čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož má žadatel nebo jiná osoba, jež má být převzata zpět, „*právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu*“, musí mít tedy i možnost seznámit se s podklady rozhodnutí o přemístění. V této souvislosti lze odkázat zejména na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, v němž se Soudní dvůr vyslovil k rozšíření věcného rozsahu soudního přezkumu oproti předcházející právní úpravě a v bodě 51 podotkl, že „*unijní normotvůrce se v rámci nařízení č. 604/2013 neomezil na zavedení organizačních pravidel upravujících pouze vztahy mezi členskými státy za účelem určení příslušného členského státu, nýbrž se rozhodl zapojit do tohoto řízení žadatele o azyl tím, že ukládá členským státům povinnost informovat je o kritériích příslušnosti a poskytnout jim příležitost předložit informace umožňující správné použití těchto kritérií, jakož i tím, že žadatelům o azyl přiznává právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění případně přijatému na konci tohoto řízení*“ (srov. též rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, body 22-27). Použití čl. 36 odst. 3 správního řádu i při určování členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tedy zcela v souladu se smyslem a účelem citovaného nařízení a judikaturou Soudního dvora. Dosažení cílů sledovaných tímto nařízením by naopak mohlo být ohroženo v případě, pokud by žalovaný nebyl povinen se nebyl povinen se vypořádat s výhradami žadatele ke shromážděným podkladům a návrhy na jejich doplnění.“

16. Vzhledem ke skutečnosti, že ze správního spisu nevyplývá, že by byl žalobce s obsahem správního spisu seznámen, tedy že by mu byla správním orgánem dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, soud shledal námitku žalobce, že byla porušena jeho procesní práva, důvodnou.
17. Pokud pak jde o námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu chybějícího odůvodnění nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (tzv. Dublin III), neshledal soud tuto námitku důvodnou.
18. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“.
19. V této souvislosti je třeba podotknout, že uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, přičemž je pravdou, že v usnesení ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 Azs

118/2016 – 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016 č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V rozsudcích ze dne 5. 1. 2017 č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, a ze dne 12. 1. 2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44 Nejvyšší správní soud tyto své závěry upřesnil.

20. Nejčastější důvod pro použití diskrečního oprávnění vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: *„Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“*
21. Dle judikatury správních soudů v situaci, kdy členský stát diskrečního oprávnění nevyužije, není vždy povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům (srov rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44).
22. V dané věci má soud za to, že úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění, správní orgán uvést povinen nebyl, protože nevyplynuly žádné okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití tohoto diskrečního ustanovení.
23. Vzhledem k uvedenému soud tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je pak právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, která spočívá v nákladech na právní zastoupení žalobce ve výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně